

2008. május 7-i előadás

Fordította észtről oroszra: Kersztyi Arisztova

Szerkesztette: Rosa Idlis 2009. május 28.

Három fogalomról fogunk ma beszélni: az életérzékről, az életörömről és az élet értelméről. Mind a három tartalmazza az „élet” szót, de különbözik a jelentésük.

Az *életérzék* egyike annak a 12 érzéknek, melyek segítségével az ember a fizikai világhoz kapcsolódik, melyhez az ő fizikai teste is tartozik. Az életérzéken keresztül az ember a fizikai testéhez kapcsolódik. A látás és a hallás mellett, van még Én-érzék, amelyik a másik ember Énjét érzékeli (a másik emberét, egy olyan lényét, akinek Énje van), gondolatérzék, beszédérzék és életérzék is. Ha röviden akarjuk jellemezni az életérzék átélését, azt mondhatjuk, hogy ez egy általános érzékelés, melyet mint testi lények, magunkban hordunk. Ez a test általános érzékelése: egészségesek vagyunk vagy betegek, van-e elegendő életerőnk vagy nincs. Ezt a tapasztalatot, ezt az átélést adja nekünk az életérzék. És ha valaki kimerültnek érzi magát, akkor az, amit érzékel, az egy olyan információ, amit az életérzék ad. Vagy éppen fordítva, ha valaki azt mondja, hogy sok ereje és energiája van, akkor ez ismét az életérzék tapasztalata.

Az *élet értelme* – ez valami más. Ezt legkönnyebb akkor észlelni, amikor valaki egyszer csak azt tapasztalja, hogy a fejében az élet értelmetlenségéről való gondolatok mászkálnak. Addig, amíg az életnek van értelme, addig minden rendben van, és az ember pusztán éli az életét. De néha keletkeznek olyan pillanatok, amikor megkérdezi magát: „Miben áll az életem értelme? Életem, sok dologgal foglalkoztam, valamit elértem ... Mi az életem értelme?” Történhet, hogy visszanezünk minderre, és hirtelen minden értelmetlennek tűnik. Akkor ezt mondják: „Elvesztettem az élet értelmét”.

Hogyan találjuk meg? Milyen utak léteznek, hogy ismét megtaláljuk? Ha valamivel mélyebben akarunk az élet értelmére ránézni, akkor tekintetünket az ember belső életére kell fordítanunk, a lelki életét tanulmányozni, beleértve a lelki életnek azt a részét is, amelyik a tudatalattiban található és azon keresztül nyilvánul meg, amit az életben szimpátia és antipátia érzésként tapasztalunk. Korábban is beszéltünk arról, hogy az ember a születése előtt az eljövendő életéről egy perspektivikus áttekintést tesz, a földi életének a tervére néz, ahol az életének az előtte álló menete van feljegyezve. A második momentum, ez közvetlenül a halál után, amikor az elmúlt élet fordított áttekintését teszi. És e két esemény között telik a földi élet. Az első áttekintés a születés előtt, a második közvetlenül a halál után. Amennyire fontos a leélt élet fordított áttekintése, ugyanannyira fontos az *életterv* perspektivikus áttekintése. Kezdetben ez csak terv, tervezet, ami még nincs megvalósítva. Konkrét formát akkor ölt, amikor megvalósul, mivel a különböző események különböző módon valósíthatók meg. Az életterv számára fontos, hogy milyen *fejlődést* tesz meg az *emberi lélek*.

A lelki élettel három lelki folyamat áll kapcsolatban: gondolkodás, érzés és akarat. Amikor lelki életéről beszélünk, ez alatt a lelki életnek ezt a három megnyilvánulását értjük. Az első abban fejeződik ki, hogy gondolkodunk, gondolataink vannak. A második abban fejeződik ki, hogy érzelmeink vannak, beleértve a már megnevezett szimpátia és antipátia érzését. A harmadik abban, hogy akaratú impulzusaink vannak. Az életterv a tudatalattiba merült bele: hiszen nem mondhatjuk, hogy emlékezünk rá, hogyan tekintettük át az élettervünket, és hogy emlékezünk, mi is van benne.

Mégis, a terv sehová sem tűnik el: minden ember hordozza az élettervét a tudatalattijában, és ha elmélyül magában, ismét megtapasztalhatja. Ehhez képesnek kellene lennie, hogy emlékeiben visszatérjen ahhoz a pillanathoz, amikor még nem született meg, ahhoz a pillanathoz, amikor az élettervnek ez az áttekintése zajlott. Az élettervben fel vannak jegyezve azok a fontos élmények, amiket át kell élnie; tapasztalat, amit az életben keresnie kell.

És most felmerül egy kérdés: ha önmagam semmit sem tudok az élettervemről, hogyan tudom az életutamat úgy járni, hogy megfeleljen az élettervemnek, hogy időben odajussak, ahová az élettervemnek megfelelően kell jutnom? Mi vezet engem az életben? Milyen erők vezetnek engem és tartanak kapcsolatban az élettervemmel? Mire támaszkodhatok? Az értelemre nem hagyatkozhatok, mert az értelmem semmire sem emlékszik az élettervről. A hétköznapi gondolkodás segítségével végzett analízis, mi felel meg a tervnek, s mi nem, az adott esetben, általában nem segít.

De ahogy mondtam, a lelki életben van még két rész: az, ami a szimpátia és antipátiaérzésekkel kapcsolatos, és az, ami az akarattal. Vizsgálatunkban különösen fontos az életterv kapcsolata a szimpátia és az antipátia érzésekkel. Ha megnézzük, hogyan jutunk az életben meghatározott döntésekhez, melyek ilyen vagy olyan irányban tette készítenek bennünket, ez általában ilyen módon történik: az ember valami felé szimpátiát érez, vonzerőt, gondolatok vagy elképzelések keletkeznek benne, és azt érzi: Igen! Például az ablakból szép eget lát, és akkor gondolat ébred benne a sétáról, és az az érzése keletkezik: milyen pompás lenne ez! És elmegy sétálni. Ha nem lenne az az érzése, hogy ez valami kellemes, akkor ez egyszerűen gondolat maradna, és nem menne el sétálni, nem készítené cselekedni. Leggyakrabban így van. Az, ami az embert cselekedetre ösztönzi, ami az akarat-impulzusokat felkelti, az az érzés, amit az ilyen vagy olyan gondolat ébreszt a lélekben. Kezdetben ez valamilyen belső élmény, tapasztalat, és akkor valamiről elképzelésünk keletkezik, azután egy érzés, és akkor az ember ennek az érzésnek megfelelően tenni kezd. Ha ez az érzés kellemetlen, akkor elkerüli, ezt antipátiának hívjuk. Ha az érzés olyan, hogy vonz, mint példánkban a séta, akkor ezt szimpátiának hívjuk. Az ember az életében és a döntéseiben leggyakrabban a szimpátiából és az antipátiából indul ki. És mivel ez így van, a világbölcsesség olyan módon építette ezt fel, hogy mindaddig, amíg ez így van, a szimpátia és antipátia érzései vezető fonalnak nyilvánulnak, belőlük indulunk ki, ők tartják meg az életutunkat az élettervünknek megfelelően. Nem a gondolataink, hanem az érzéseink lesznek a vezető fonal.

Például, az élettervnek megfelelően, előfordulhat, hogy gondolatunk támad a sétáról, és mivel jó idő van, az az érzésünk támad, hogy ez kellemes foglalatosság lenne, és az ember sétálni megy, és ott hirtelen egy másik emberrel találkozik, és ennek a találkozásnak a mentén valami nagyon fontos tapasztalathoz, élményhez jutnak. Ez azt jelenti, hogy az életterv számára lényeges volt ez a tapasztalat, ez a találkozás a másik emberrel. Az életterv szemszögéből nem fontos, hogy a séta kellemes volt, csak ürügy volt, hogy sétát tettek, és hogy az ürügy milyen volt, önmagában nem fontos. Az a fontos, hogy amikor ez lezajlott, és a szimpátia érzésének köszönhetően zajlott le, létrejött egy találkozás, és csak annak köszönhetően, hogy az ember kiment. A szimpátia csupán ürügy volt, ami arra készítette, hogy elmenjen hazulról, és oda vezette, ahol a másik embernek a saját élettervének megfelelően lennie kellett. Mindkettőjük élettervében szükséges volt koordinálni ezeket az időket – ez szintén fontos. Mondhatjuk, hogy az emberi élettervek az egész emberiségben együttesen működnek: az emberek találkoznak, valamit együtt megtapasztalnak, és éppen ezek a tapasztalatok fontosak. Az ürügy, ami a szimpátiából vagy antipátiából ered, nem fontos, hanem egy eszköz, aminek köszönhetően elérhető az, hogy valaki valamit tegyen. Ha a szimpátia és antipátia érzése egyáltalán nem lenne ebben a formában, akkor az a veszély fenyegetne, hogy az ember egyáltalán semmit sem csinálna. Akkor csak ülne, és gondolná, hogy az egyik dolog jó és szép, a másik nem, de ez egyáltalán nem érintené őt, és nem készítené cselekedetre. És ez azt jelenti, hogy

a léleknek erre a részére nekünk, hétköznapi embereknek, szükségünk van.

Megtörténhet, hogy az ember valamilyen ok miatt eltávolodik az élettervétől. Például akkor fordulhat ez elő, ha a szimpátia-antipátia erői manipuláció alá kerültek: olyan érzései támadnak, melyek nem felelnek meg a valóságnak. Néz a kék égre, és a szimpátia helyett antipátia keletkezik, és emiatt nem megy ki, és nem találkozik azzal az emberrel. Lehet, hogy az élettervében éppen az van, hogy ezt a találkozást el kell kerülnie, és azért nem ment el; de lehet, hogy a lelkében egy olyan folyamat zajlott le, hogy valaki vagy valami oly módon hatott a lelki életére, hogy a helyénvaló szimpátia el lett nyomva, és a felszínre antipátia emelkedett, hogy a reakció ezekre a jelekre, a kék égre, nem volt helyes. A mai időkben ilyen megtörténhet, és gyakran elő is fordul. Az okokról, hogy miért van ez így, még fogok beszélni.

Korábban az ilyen szituációk elég ritkák voltak, míg ma a helyzet bonyolultabb, mivel a lelki élet, az emberek érzéseinek az élete kaotikusabbá vált. Vannak az érzéseknek olyan impulzusai, amelyek már nincsenek összhangban az élettervvel és eltávolítják az embert az életútjától. Még negatívabb szituáció is megjelenhet, amikor az ember olyan messzire eltávolodott az életútjától, hogy már hosszú ideje van úgymond nem jó időben, nem jó helyen. És akkor a tudatalattijában az az érzés keletkezik, hogy teljesen elveszítette a kapcsolatát az élettervével. Sehogyan sem jut el az élettervéhez. Az érzései nem felelnek meg annak, amit a tudatalattija akar neki közvetíteni, mint fontos tapasztalatot, amiért erre a világra érkezett. Ellentmondás keletkezik aközött, amit a tudatalatti jegyzett az életbe, amit magával vitt az életbe, és aközött, ami valójában vele történik. Ha egy ilyen szituáció valamennyi ideig elhúzódik, akkor az ember azt érezheti, hogy elveszítette az élet értelmét. „Az élet értelmetlen, mivel nincsen olyan megélés, tapasztalat, hogy összhangban állok azzal, amit csinálok. Az, ami velem történik, nincsen összhangban a belsőmmel.” Ennek az érzésnek a kifejeződése így hangzik: „Az élet értelme elveszett”. Lehet tovább tevékenykedni, de ennek során nem kapnak semmilyen fontos tapasztalatot, az együttérzés érzését, összhangot valami lényegessel, valami fontossal, amit lehet, hogy nem is tudnak szavakkal kifejezni. Ez egy valós érzés, hogy van bennem valami, ami nincs velem összhangban, belül csend van, ez többé nem hoz nekem megelégedettséget.

Ha az elégedettség érzése eltűnik, eltűnik az életöröm is. Az élet értelmének eltűnésével együtt eltűnik az életöröm is – ez a két dolog egymással kapcsolatos. Valójában, ahogy az életöröm, úgy az élet értelme is – valami örök. Ez nem jelenti, hogy az életnek mindig boldognak kell lennie. Lehet szenvedéssel teli egy élet, és mégis, életörömet érezni. Az életöröm tapasztalata nem áll kapcsolatban a boldogsággal, nem kapcsolatos a szimpátiával, a kellemes tapasztalatokkal. Az életöröm az élet értelmével kapcsolatos. Ha a tapasztalatnak van értelme, akkor van életöröm, mint valami mélyebb megélés; ha nincs értelme, nincs öröm, mint mélyebb megélés. Az élet lehet bármily kellemes, de örömet nem hordoz. Az életöröm: annak az eredménye, hogy az ember a saját életének értelmével összhangban él.

Milyen kapcsolat van az életöröm, az élet értelme és az életérzés között? Az életérzésen keresztül vesszük fel az életörömet. Az, ami kívül zajlik, és az, amit a lelkemben mint érzést és gondolatot érzek, összhangban vannak-e azzal, amit a tudatalattimban, a lelki mélységeimben hordok, és ami az élettervem, az életutam. Ha rezonancia van közöttük, akkor ezt a rezonanciát, ezt a harmóniát az életérzés felveszi, oly módon, hogy azt mondja: „örülök az életnek! Mivel ez az összhang, ez a harmónia – éppen ez az életöröm.” Az érzés, amit érzékel – ez az életérzés. Az életérzés szerepe, hogy azt mondja az embernek: az adott pillanat eseményei az élettervvel összhangban állnak, vagy disszonancia, diszharmónia keletkezett köztük. Ez a három dolog kapcsolatban áll egymással.

Ahogy mondtam, a modern ember helyzete bonyolult. Minden rendben lenne, ha azt tudnám mondani, hogy az, ami bennem mint szimpátia vagy antipátia érzés szerepelnek – ez igaz alap, amire támaszkodhatom a döntéseimben: azt teszem, ami vonz engem, s ami engem taszít, nem tetszik, nem fogom csinálni – és így az élettervemmel összhangban fogok élni, csak a szimpátia és antipátia érzésnek kell higgyek. Milyen gyakran mondják ezt, végtelenül leegyszerűsítve: higgyél a megérzéseidnek! De óvatosnak kell lenni: nem minden ilyen egyszerű.

Néhány ezer évvel ezelőtt egyszerű volt. Akkor valóban lehetett mondani: higgy az érzéseidnek, és akkor összhangban leszel az életterveddel. Miért volt akkor ez így? Mert az ember lelki felépítése akkor másmilyen volt. Mégpedig, az érzésvilága nem rendelődött alá a személyiségének, az érzelmi folyamatok mintegy természeti szükségszerűséggel zajlottak. Korábban nem lehetett azt mondani az embernek: változtasd meg az érzésvilágodat, hogy az megváltoztasson téged, a szimpátia és antipátia erőin munkát végezve. Ilyen önnevelés akkor lehetetlen volt, mivel az emberek akkor nem voltak ehhez elég erősek. És mivel akkor még nem volt ehhez elég erejük, nem lehetett szabadságot adni nekik, hogy ezt tegyék.

De nem lehet az, hogy az érzéseimmel azt teszem, amit csak akarok. Ha valaki elkezd az érzéseivel dolgozni, önállóan elkezd az érzéseit rendezni, akkor lenni kell nála valamiféle kritériumnak, amire építhet, amikor az érzések közül választ. Ha már keletkezett ilyen lehetőség a választásra, és ha valaki az érzelmeit irányítani akarja – ilyen vagy olyan érzést el akar kerülni -, rendet akar tenni a saját érzéseiben, akkor rögtön a következő kérdés merül fel: mire építsek, mit kell nézni, merre orientálódni? Lehet azt mondani, hogy az élettervre kell orientálódni. Igen ám, de az valahol a tudatalattiban van. Először fel kell tární. De az emberiség még nem érett meg annyira, hogy az élettervet teljesen tudatosan felemelje a tudatba, hogy belőle kiindulva az ember ezt mondhasa: „Az, amit teszek, és az út, amin jelenleg megyek, ezzel teljesítem az élettervemet. Tudom ezt, mivel nekem magamban van egy emlékem az élettervemről. És ezért is törekszem ezt tenni, tekintet nélkül az összes akadályra. Nem fogok az érzésekre támaszkodni.”

Korábban az emberiségben, a sors vonatkozásában, ilyen magatartást még nem volt lehetőség kifejleszteni, ugyanúgy, mint ahogy a gyermeknek sem lehet mondani: dolgozz az érzelmeiden, gyakorolj, fejleszd magad. Ha a gyermek enni akar, akkor egyszerűen kiabál. Nincs értelme azt mondani neki: gyere, gyakorolj, dolgozz magadon. Bizonyos értelemben, az emberiség valamikor szintén gyermekkorú volt, és irányítás kellett neki. Az irányítás azt jelentette, hogy amit érzett az ember, ellenőrzés alatt állt. Mindenkinek az őrangyala köteles volt gondoskodni arról, hogy az, amit a gondoskodása alatt álló érez, irányítsa őt, és ösztönözze azoknak a lépéseknek a megtételére, melyek az élettervének megfelelnek. Az őrangyal az egész élet alatt nagyon közel állt az emberhez, egészen az öregkorig kísérte, amíg az életterven végig nem ment.

Ma ez már nem így van. Az ember olyan messzire jutott, hogy az emberi öntudat, az emberi Én már képes az érzelmeire hatni. Ez a képesség már megjelent az emberiségben. És mivel az emberiség vezető szellemeinek terve az, hogy az embert szabad személyiséggé neveljék, szabad szellemmé, világossá válik, hogy hátrálniuk kell a szigorú irányításból, az embernek egyre nagyobb és nagyobb szabadságot adva. Most ez a szabadság az érzések szféráját is eléri. A mi időnkben a szellemi lények, az arkangyalok részéről egyre kevesebb a beavatkozás az emberi érzésekbe. Olyan szituáció, hogy az ember valamiféle érzésével kapcsolatban közvetlenül azt mondja, hogy az, amit ő érez az élettervével összhangban áll, hogy az, ahogy ő megéli ezt az érzést, az őrangyala okozta, ilyen sokkal ritkábban történik.

És még egy probléma keletkezik: az érzéseket az angyalok elengedték, az emberek valamit éreznek, de mit? Az érzéseik oka nem feltétlenül a sorsuk jó vezetőinek az inspirációja (látom a kék eget és rögtön érzem, hogy sétálni akarok menni), mivel a sorsvezetők gyakran hallgatnak. De mégsem maradtunk érzések nélkül. Honnan származnak ezek az érzések?

Itt az a körülmény mutatkozik meg, hogy nemcsak a fizikai világban élünk, hanem a lelki világban is, és a lélekvilág telítve van mindenféle érzés-áramlattal, az érzések mindenféle energiájával. És ha őket nem a sorsirányítónk küldte, akkor minden más hatás jelenik meg. Ezért a felelősséggel együtt feladat is jön: ellenőrizni az érzéseinket, nem mondani: „így érzek, ezért így is fogok cselekedni!”. És mit is kell ellenőrizni? Pl. a tömegtájékoztatási eszközök feltárták, hogy az emberek az érzések világában élnek, és hogy be lehet őket programozni, és hogy lehet őket manipulálni személyes célok elérése érdekében, pl. hogy pénzt kapjanak tőlük, politikai célokért vagy valami hasonló. Ez lehetséges, mivel az őrző vezetők az emberiségre mint felnőttekre tekintenek, és nem akarják többé irányítani őket érzéseik világában, mint a kicsi gyermekeket. De ez felelősséget jelent. Ha ezek a hatások negatívak – a pozitívak kissé visszahúzódtak –, ezek a negatívak pedig, ellenkezőleg, őket erősítik, kísérletet tesznek mindinkább hatni az ember életére. És az eredmény az a veszély lesz, hogy az ember egyre inkább eltávolodik az életervtől, amellyel erre a Földre érkezett.

Ezért az embernek nemcsak az érzéseit kell követnie, kontrollal kell rendelkeznie maga fölött, hogy ne térjen helytelen útra. Gyermekkorban az érzések szintjén uralkodni lehetetlen. Amikor felnőtté válnak, valamit meg kell tanulniuk. Ezt az *érzések kontrolljának* nevezhetjük. Az *érzések logikájának*, a *szív logikájának* is neveztük. És a szívlogika segítségével lehet magunkban kifejleszteni az *igazság-érzék*et. Az igazság-érzék lehetővé teszi számunkra megtudni, hogy mi az igazság és mi a hazugság. Pontosan tudni, nem analizálni és valamiféle gondolatot alkotni az igazról és a hamisról, hanem közvetlenül tudni, ahogyan az érzékek teszik ezt. Az érzékek nem analizálnak, hanem rögtön tudnak. Az igazság-érzék – egy intuitív érzék. És a mi időnkben is fel lehet ébreszteni. Az érzéseink rendezésével el lehet érni az igazság-érzék, észrevenni, mit mond az igazság-érzék. És amikor azt mondjuk, hogy az érzések megszokott élete már nem az a vezető, akinek hinni lehet, akinek valóban hihetünk, mivel mindenféle hatás bejuthat ide, mind más emberektől, mind szellemi lényektől, és akkor szükséges valamilyen érzék, amivel meg tudjuk különböztetni az igazat a hamistól, a nem igaztól, megtudni, mi az, ami velem, az életervemmel összhangban áll.

Hogyan tegyük ezt? Ehhez pár lépés szükséges. Az érzések logikája azt tanítja, hogyan szabaduljunk meg a véletlen emócióktól; hogyan ellenőrizzük, melyik érzés véletlen, úgymond behatolt vagy beültették az érzések külső világán keresztül, és melyik áll összhangban az én életervemmel.

Az első lépés az ellenőrzéshez a következő. Ha valamilyen élethelyzetbe kerülünk, ez valamilyen érzelmi reakcióval jár, amelyik lehet erősebb vagy gyengébb. Látjuk és halljuk, mi történik velünk, megkapjuk az első benyomásokat. Az ember, aki átlagos lelki életet él, azt mondja, hogy ez néhány benyomást tett rá, kellemest vagy kellemetlent. Következésképpen, ez a dolog vagy jó, vagy rossz. De ha tudják azt a titkot, hogy a mi időnkben az első benyomás egyáltalán nem biztos, hogy igaz, hogy többé nem lehet rá apellálni, akkor a lélek azt mondja: jó, hogy kaptam jó vagy rossz benyomást, és akkor mi van? Hogyan tovább? Ez már nem olyan ismerv, ami alapján meg tudom ítélni, el tudom dönteni, hogy ez a szituáció jó vagy rossz. Most a léleknek az első érzést úgymond el kell tennie, félretolni, bizonyos értelemben a kiszabadítás mozdulatát tenni, megszabadulni az

első reakciótól. Bizonyos értelemben, az ember kiszabadul a saját személyiségéből, mivel az igazság érzése – nem az ő személyes dolga. Az igazság érzése valami olyan, ami közötttem és aközött hat, amit befogadok. Az igazság-érzéskemmel nem a saját személyiségemet, hanem a realitást kell befogadnom, ami a személyemen kívül található. Ehhez az átlagembernek reagálnia szükséges, kiválasztani, ezt a kiválasztási-kihelyezési mozdulatot elvégezni. Annak, ami belül volt, kívül kell lennie. Lehet azt gyakorolni, hogy kívülről figyelni magunkra, meg lehet tanulni kívülről követni az érzéseinket, úgy, ahogyan azokat látnám, de nem érezném, de úgy látnám, ahogy engem lát valaki más. Ha sikerül egy ilyen belső állapotot elérni, akkor lehet, hogy éppen azt választom ki magamból, ami az élettervemmel összhangban volt, s a vízzel együtt a gyereket is kiöntöm. Mivel nem tudom, mi volt az, amit eldobtam, mivel nem vagyok meggyőződve, hogy mi volt a helyes, mi volt a helytelen, nagy a valószínűsége, hogy ez így is történik. Hogyan állítsuk ezt meg? És hogyan tovább? Ez az első lépés volt.

De ezután észreveszik, hogy ez a szituáció más benyomást tesz. A reakció megváltozott. Már nem ébrednek ilyen érzések: „tetszik, nemetszik”, ez már nem az, ami a szimpátiák és antipátiák szférájához tartozik, hanem valami egész más érzés kezd el beszélni. Most érezzük, hogy mit jelent, ha az érzés mond nekünk valamit: ez valami magától értetődő. Ha a szem violaszínű falat lát, az értelem nem mondja, hogy ez piros. Vagy ha a szem azt mondja, hogy az ég kék, akkor ez ösztönös, és nem kell bizonyítani. Az érzékek tapasztalata ebben az értelemben ösztönös tevékenység, posztulátum, ami nem igényel bizonyítást, ez ősjelenség. Ugyanez a helyzet az igazság-érzéssel is. Ez valami ősjelenség. Az igazság-érzék mondhatja ezt: nézek egy szituációt, és ha a személyes reakció elhallgat, egy másik reakció követi, amit meg kell tanulni észlelni. Ha most használjuk azt az érzést, amelyik pl. elmondja, hogy az én viszonyom ehhez a szituációhoz olyan, hogy látom és érzem ennek a szituációnak a viszonyában az összhang érzését vagy a disszonancia érzését; itt egy másik minőség van: megfelel, nem felel meg, harmónia-disszonancia. Az összhangot nem lehet látni, az összhangot hallják, a harmóniát hallják. Ugyanez a disszonanciával. A lélekben elkezd valami szellemileg hangzani, mintha szellemi hallás lenne. És a szellemi hallás az igazság-érzék első tapasztalata. És akkor lehet mondani: olyan szituációval van dolgom, amiben bizonyos disszonancia van. A disszonanciáknak következményük van. Ez azt jelenti, hogy ha a kapcsolatam valamely szituációval disszonanciát kapcsol be, akkor van valamiféle feladatom ezzel a szituációval kapcsolatban. Meg kell találnom, hogy milyen feladatot kell teljesítenem, hogy a disszonancia harmóniává váljon, összhanggá. Másképp mondva, az igazság-érzet kezdetben egy valós szituáció diagnózisát adja, és rá támaszkodva, meg lehet találni a következő lépéseket, hogy az adott konkrét szituációban a disszonanciát harmóniává, összhanggá változtassuk.

Ilyen módon, láthatjuk, hogy egy olyan folyamattal van dolgunk, ami néhány lépésből áll. És első lépésként törekednünk kell kiállítani, kiválasztani a személyes véleményeket, személyes reakciókat. Minden ember szívébe az Isten beleültette az igazság-érzékét, de meg kell tanulni a használatát úgy, ahogy a szemünket vagy fülünket használjuk. A szemünk használatát már gyerekkorban megtanultuk, és már nem emlékszünk erre. De az az ember, aki vaknak született és felnőttként vált látóvá, megtapasztalhatja, hogy a látás nem valami magától értetődő képesség. Pl. a látás térbeli, a teret látni meg kell tanulni. Kezdetben csak színeket látnak, és nem különböztetik meg, mi van közel, mi van messze, milyen formát látnak. A mélység érzékeléséhez csak a látás nevelésével jutnak el. Ugyanígy van az igazság-érzéssel. Ha megnyílik, ez még nem jelenti, hogy minden világos, és tudják használni, stb. Ezt is meg kell tanulni. Minél többet használják, annál jobban megtanulják meghallani az igazságot, ha szellemileg hallgatjuk, megtanuljuk megismerni az igazat és a hamisat.

Ezen az úton van még egy probléma. Mégpedig, amikor valaki csak az első lépésre korlátozódik, a kiválasztásra, azt mondva magának: kiválasztom a saját személyiségemet, mert az, amit ő mond

nekem, nem feltétlenül az, ami összeköt engem az élettervemmel, mivel a személyiség manipulálható. Az igazság-érzék – nincs, de a személyiség – van. Akkor nekem mélyebb lényegre kell támaszkodnom, mint ami bennem található. De ezen az úton kerülhetünk olyan helyzetbe, amikor azt vesszük észre, hogy a lényeg hallgat. Semmi sem kezd el hangozni. Csend marad. Amikor megszabadulnak a személyiségtől, ezután egyáltalán nem magától értetődő, hogy rögtön elkezdenek valamit hallani. Könnyen előfordulhat, hogy egyedül maradsz azután, hogy megszabadultál a személyiségtől. A világ nem beszél veled, és a személyiség szintén nem. Ez az egyedüllét érzése a fejlődés folyamán nagyon sokaknál keletkezik, akik a személyiségük vonatkozásában valamiféle autonómiát értek el, és megszabadultak az antipátia és szimpátia hatásának erejétől. Mindaddig, amíg az összes érzelmükkel együtt éreznek, érzelmekkel feltöltötteknek érzik magukat. És mi történik, amikor végbemegy az elválás az emócióktól, érzelmektől? Ez nem mindig a gyakorlatok, nevelés eredménye. Az emberiség életében objektívan felmerül valamiféle távolságtartás némelyik érzésétől. Az érzéseink vonatkozásában más pozícióban vagyunk, mint korábban. Empatikusabban viszonyulunk hozzájuk. Ennek az ára – a magány tapasztalatának megélése. Magány olyan értelemben, hogy az, amit magamban hordoztam belső életként, elkezd elválasztódni tőlem, és a lelket nem feltétlenül tölti meg valami más. Üres tér keletkezik. Ezt az üres teret sokan tapasztalják, érzékelik – még gyerekek is – mint a magány érzését. És elkezdik keresni, mivel lehetne ezt az ürességet betölteni.

Hogy átlépünk ezen, hogy úrrá legyünk rajta, két lehetőség van. Az egyik lehetőség, amit az elején körülírtam: meg kell tanulni meghallani az igazság-érzékét. Ez valami más, mint a megszokott szimpátia és antipátia tapasztalata, ez a tapasztalat bizonyos értelemben a hallással kapcsolatos.

A másik lehetőség, amit ösztönösen keresnek az üresség betöltésére, aránylag egyszerű: a külvilágból keresnek még erősebb benyomásokat, amelyek erősebb érzelmeket váltanak ki, és akkor az üres belső tér olyan szubsztanciákkal töltődik meg, melyek nem felelnek meg az ember valódi belső igényeinek. Az ember valamennyi időre a feltöltődés, telítődés érzését tapasztalja, de ez hamar úgy kezd viselkedni, mint az egészségtelen étel, amelyik ízlik a száznak, de egy idő után a gyomorban keserűvé válik. Kiköpik, kihányják, majd újat keresnek. És ha ez az új megint alkalmi étel, akkor a folyamat folytatódik. Ez a folyamat az embert egyre mélyebbre és mélyebbre húzza. Az első kísérlet nem elegendő, egyre erősebb érzelmekre van szükség. Minél több élménye van, annál erősebb élményekre van szüksége. Ez a függőség útja, amikor egyre erősebb dózisokra van szüksége, narkotikumok, ez az egyik útja az üresség megtöltésének. De függőség lehet más is. Az összes függőségben az a közös, hogy az ürességet szimpátia és antipátia tapasztalatokkal töltik meg. De az ürességet nem lehet ilyen módon megtölteni. Ez nem elégíti ki. A valamire vágyás érzése akkor is megmarad, amikor a gyomor tele van, és az, ami belül van, keserűvé válik.

Hogyan tudjuk ezt a folyamatot elhárítani? A magány érzése megmarad: az ember elmegy egészen a magány Küszöbéig, bármely esetben. Az a fontos, hogyan tegye meg a következő lépést, hogy leküzdje a magányt, nem visszafordulni, hanem valóban megtéve a következő lépést előre.

A gondolkodás menete körülbelül ilyen lehetne. Kezdetben harcoltam a személyiséggel, majd kiválasztottam azt. Olyan mozdulatot teszek, hogy valamit magamból kitolok, kiválasztok. Ha megkérdezik, ki ellen harcoltam, akkor ez a válasz: a szellemi világban van egy lény, aki ellenünk dolgozik. Amikor valamilyen érzelemtől meg akarunk szabadulni, ez a lény hozzánk akarja ragasztani. Az ellen dolgozik, hogy az ember megszabaduljon a személyiségétől. Az embert ő teszi személyiséggé. Egoistává teszi, aki nagyon erősen érzi a személyiségét. A többiek a lelkében nem érzi, nem együtt érző a többiekkel. Az egónak ez az erősítője, ez a lény, akit Lucifernek vagy

ördögnek neveznek, a bibliában a bűnbeesés történetében tűnik fel kígyó formájában, ez egy valódi lény, akit bárki tud érzékelni, amikor betekint a lelki folyamatok mögé, és akkor rátalál, hogy nem a félelmekkel harcol, hanem egy lénnel, aki a félelmet fenntartja benne. Az igazi harcot nem az érzelmekkel kell vívni. Nekik maguknak nincs hajlamuk hozzátapadni valamihez, ha ezt a tulajdonságot nem valaki más okozza, és ez a más, ez egy szellemi lény, ez Lucifer. Egy erős ember legyőzheti, és akkor mondhatja: képes voltam legyőzni egy érzelmet, a lelki háborúban erősebb voltam az ellenfélnél. Egy kis küzdelem ment végbe a sárkánnyal, ami az én győzelmemmel végződött.

De ekkor felbukkan még egy ellenfél, aki szintén láthatatlan. Ő hozza létre az üresség érzését. Felmerül a kérdés, ha megszabadultál a személyiségtől, akkor hol is vagy te? Akkor most a pusztaságban leszel? Nincs most neked semmi, a világ többi része el van zárva előled. Az, hogy a saját személyiséged hallgat, nem jelenti, hogy rögtön elkezdesz együtt érezni a többi lélekkel. Ez nem így van, ez nem magától értetődő. Egyszerűen egyedül maradhatsz. Ez nagyon gyakran megijeszti az embereket, és elfordulnak ettől a magánytól, ettől a sötétségtől, ennek a szakadéknak az átélésétől, és új emóciókat kezdenek keresni.

De mégis el kell mondani, hogy a szellemi fejlődés útján nem lehet elkerülni a kiábrándulást, a depresszió állapotának ezt a megtapasztalását, amikor még előttünk áll a Küszöb átlépése, mely előtt egyedül állunk. A szellemi világban ahhoz, hogy a lelki világot, a szellemi világot befogadd, most a következő lépést kell megtenni. A szellemi világban lehetetlen bármit befogadni, ha a szellemi érzékelésre nincs meg a képesség. A szellemi érzékelés azt jelenti, hogy azonosulok azzal, amit be akarok fogadni. Szemekkel láthatom a körülvevő lényeket. De ha valamit érezni akarok, és személyes érzések nincsenek bennem, akkor hogyan, honnan kaphatnék még érzéseket, ha nem onnan, hogy egy másik lénnel azonosulok? Az azonosulásnak ezt a képességét *szeretetre* való képességnek nevezhetjük. Az ember, úgymond, valamennyi időre azzá a másik lénné változik. Ez nagy erőfeszítést igényel. A másik belső életét éli át. Belülről a másik lelki életének az érzékelése, megismerése ébred fel, akivel azonosul. Akkor mondhatja: most már nem vagyok sötétségben. Egy új világ nyílt meg nekem. Ez a világ mindenféle megélésből áll. Itt minden átélés, más lényeknek az átélése. A szellemi világban ha valamivel kapcsolatba akarnak kerülni, azt átélik. Ott nincs olyan lehetőség a kapcsolatteremtésre, mint a fizikai világban, hogy az egyik az egyik széken ül, a másik a másikon, átélés nincs, pedig beszéd van közöttük. Ott az azonosulás a másik lénnel – ez az egyedüli lehetőség, hogy kapcsolatban legyünk a másik lénnel, és ahogy ez befejeződik, ő már nincsen benne a te lelkedben, semmi sem maradt. Hogy ne maradjunk egyedül, az egyetlen út: szeretni a közösséget, képesnek lenni egyesülni, azonosulni azzal, amivel találkozni akarok. Ez jelenti a szeretetet. Egyik oldalról le kell győznöm magamat, másik oldalról meg kell tanulnom szeretni az egész világot.

Ez ellen tevékenykedik egy másik lény, aki nem kényszeríti ránk a környező külső világ átélését, hanem fordítva, ellöki őket tőlünk, távol tartja őket tőlünk. Ekkor tökéletesen ellentétes mozdulatot kell tennünk – a valakivel való azonosulás mozdulatát. Valamit magunkhoz kell vonzanunk, akkor annak az átélését kapjuk, hogyan fejeződik ki a lelki világban a kapcsolat felállítása, milyen a másik lélek gondolatainak és érzéseinek a világa. Ez jelenti azt, hogy a *lelki világban élni*. És ez ellen tevékenykedik az a lény, akit Ahrimánnak, a sötétség szellemének hívunk.

Az első leírásból érthető volt, miért éppen a sötétség szelleme ő. Az első lény Lucifer, ő a fény szelleme, aki a személyünket túl fényessé, túl ragyogóvá teszi, az érzéseinket túl közel hozza hozzánk. Pl. ha részt veszünk valamilyen beszélgetésben, akkor a mi saját gondolataink és érzéseink ragyogóak, világosak, jól emlékszünk rájuk, és minden más elfelejtődik, és nem ragyog. A ragyogás

szelleme, a fény szelleme az egész világból egy részt – az ember saját lelki életét – túlságosan ragyogóvá tesz, erős fényt küld oda, és ez egoistákat csinál belőlünk, túl erősen éljük meg, hogy kik vagyunk, a saját érzéseinket és a saját gondolatainkat tapasztaljuk. Erős átélés – ezt jelenti az erős sugárzás. A másik szellem fordítva működik. Ő sötétséggel burkolja be a másik ember lelki életét, és nem ad nekünk lehetőséget arra, hogy azt éljük át, ami a lélekvilágban körülöttünk, rajtunk kívül van, távol tart bennünket tőle, és ilyen módon alkotja meg az anyag illúzióját. Ha egyfolytában együtt éreznénk a többi emberrel, ha a személyiség bennünk nem lenne ennyire világos, akkor ő nem tenne vakká bennünket a többi ember, a többi személyiség vonatkozásában, akik szintén ebben a térben találhatók. Akkor nem lehetnénk materialisták, azt mondanánk: itt fizikai testek vannak és még ennyi és ennyi lélek, akiknek az érzéseit és gondolatait meg lehet tapasztalni és meg lehet ismerni, nemcsak a saját lelkemmel állok kapcsolatban.

Ha az ember így beszél, akkor a lélekvilágban is valódi módon él, ahogyan a külső fizikai világban. De ha ezt a lelki részt egy sötét fal mögött hagyjuk, akkor az ember azt mondja: a gondolatok és érzések az én belsejében vannak. Előttem pedig az anyag, atomok, molekulák ülnek, mozognak, beszélnek, valamit aláhúznak, ez eljut hozzám, de az, amit éreznek, az nem lényeges. Ez csak annyiban fontos, amennyire engem érint. Hiszen akár valami kellemeset is kínálhatnak. De amit a másik valójában érez – ez már nem annyira fontos.

Ilyen ennek a két lény tevékenységének az eredménye. Mindkettőn úrrá kell lenni és legyőzni. Először azt, aki megerősíti az egyéniséget, azaz Lucifert, azután pedig a sötétség szellemét, Ahrimánt, akit nem lehet közvetlenül látni, mivel a világ egy részét sötétségben hagyja. Ő tudja a szellemi világot sötétségbe burkolni, azaz elvenni az embertől a másikkal való együttérzés képességét. A lélekvilágban ez sötétséget és magányt jelent. Ezért a mozdulat, amivel őt el lehet távolítani, egyenesen ellentétes az elsővel: ez az elfogadás mozdulata, amikor azokat az érzéseket, amiket a többiek éreznek, magamévá teszem, azt is lehet mondani, hogy a szívemben teret adok a másik ember lelkének. Minél nagyobb valakinek a szíve, annál több embert képes hordozni a szívében. Az emberek szívünkben hordozása, ez nem személyes viszonyulást, személyes érzéseket jelent a másik ember irányában. Ha szimpátiát érzek valaki irányában, ez nem azt jelenti, hogy a szívemben hordom, ez azt jelenti, hogy a személyiséget szimpátia, kellemes érzések töltik el. A másik embert a szívemben hordozni azt jelenti, hogy azt hordozom, amit a másik ember az én irányomban érez. Érezhet antipátiát vagy szimpátiát, ez az ő érzése, és ezt szintén mint az ő érzését érzem. Ez a hordozás szociális értelemben erősen különbözik az elsőtől. Az első *én magamtól* ered: ha valami tetszik nekem, akkor így kell lenni. A második a *másiktól* ered: az ő nézőpontja olyan; én az ő nézőpontja a vonatkozásában együtt érző vagyok; semmi olyat nem tudok és nem akarok tenni, ha őt a lelkemben hordozom, ami neki kellemetlenséget okoz, mivel ez visszatér hozzám, és én fogok kellemetlenséget érezni, s ilyen módon saját magamnak fogok ártani. Az ilyen átélésen keresztül egy teljesen másféle szociális viszony keletkezik. Ha valaki ezt a lépést nem teszi meg, magányban marad. A Küszöbhez kerül és sötétségben marad. Akkor visszatér, és azt észleli, hogy az ember a saját személyiségevel nem képes az ürességet megtölteni. Ha ilyen elhatárolódás már elkezdődött, akkor ez még erősödik, egyre erősebbé válik. De ha ezt valami tetszőleges dologgal töltjük meg, nem megtéve a másik, ellenkező mozdulatot, a lelkünk nem kapja meg a megfelelő táplálékot, és a függőségek ördögi köre kezd kialakulni.

Van-e ehhez kérdés?

Kérdés: Nekem az együttérzésről van kérdésem. Ha pozitív érzésekkel érzek együtt egy emberrel, akkor ez kellemes. És ha ez az érzés negatív? Mennyire elegendő az ember ereje a másik emberrel való együttérzéshez? Hol van a határ? Mit kellene tenni?

Válasz: Ez egy út, az ember az együttérzést lépésről lépésre tanulja meg. Ez nem úgy van, hogy ha megtettem ezt a lépést, akkor a szívem már olyan nagy, hogy az egész emberiséget tudom hordozni benne. Ezt jelenleg csak Krisztus tudja megtenni, senki más nem hordozza az egész emberiséget a lelkében. Ez kis lépésekkel kezdődik. Ha találkozom valakivel, döntést kell hoznom, megteszem-e ezt a lépést vagy sem. Ez nem azt jelenti, hogy köteles vagyok megtenni. Bármely esetben döntést kell hoznom. Mint az irgalmas szamaritánusról szóló történetben: Lukács evangélium 10. fejezet 25-37. Ez az irgalmas szamaritánus, aki találkozik egy emberrel, aki bajba került, s aki nem felebarátja. Az egyik zsidó, a másik szamaritánus, akik a valóságban egyáltalán nem beszélnek egymással. Szokás szerint antipátiát kellett volna érezniük és amennyire csak lehet, távol tartani magukat a másiktól. De mit tesz? Együtt érez azzal az emberrel, akit kifosztottak és félholtra vertek. Egy fogadóba vezeti és gondoskodik róla, törekszik megvédeni, a következő napon a fogadónak pénzt ad, és megkéri, hogy gondoskodjon a betegről, amíg magához nem tér, ha pedig nem elég a pénz, megígéri, hogy visszafelé jövet megadja. Krisztus ezt a történetet akkor mesélte el, amikor valaki azt kérdezte tőle, hogyan érje el az örök életet. Krisztus azt mondta, hogy teljesíteni kell a szövetséget: tiszteld a szüleidet, ne lopj, ne ölj, stb. Az válaszolt, hogy ezt megtette. Akkor Krisztus azt mondta: „Szeresd felebarátodat, mint tenmagad”. Akkor ez a kérdés érkezett: „Ki az én felebarátom?” És akkor Krisztus ezt válaszolta: „Akik látták a szerencsétlent, hárman voltak: az egyik egy pap volt, aki látta és elkerülte, akkor egy lévita érkezett, aki látta és elkerülte, és a harmadik volt a szamaritánus. Mit gondolsz, hármuk közül ki vált a sebesült felebarátjává?” Gondolkodjanak el, hogyan kérdezte: „Hármuk közül ki vált a sebesült felebarátjává?” A válasz világos: a szamaritánus vált, azaz ő maga tette magát annak az embernek a felebarátjává. Ez egy cselekedet volt. És ha részletesen megvizsgáljuk, egy olyan folyamat zajlott le, amit az előbb leírtam: együttérzés keletkezett. Érezte magában a másik ember fájdalmát, ettől nem volt nyugalma, és segített a másiknak, ahogyan magának segített volna: „Szeresd a másikat, azaz a felebarátodat, mint tenmagad”. Ezt az együttérzést kell magunkban kifejleszteni. Mivel mi emberek automatikusan nem tartunk mindenkit felebarátunknak; különféle emberekkel találkozunk és eldöntjük, kit teszünk meg felebarátunknak. És csak én magam tehetek valakit felebarátomná. És hányat tehetek? Hányra elég az erőm? Itt a sorsnak kell segítenie. Hiszen ott a sors volt, aki vezette őket, és a szamaritánus nem haladt el mellette, döntést hozott, és megtette ezt a lépést. Az a kérdés, kivel hoz össze a sorsom, és kivel kapcsolatban döntök úgy, hogy felebarátja leszek, azaz megteszem ezt a két lépést: hátrahagyom a személyiségeimet, és megtanulom szeretni a másikat. Érezni őt, együtt érezni vele úgy, ahogyan szeretem és érzem saját magamat, és ennek megfelelően cselekedni. Hány emberrel tudok így tenni? Ez tisztán gyakorlati kérdés. Senkinek sem lehet megmondani, hogy naponta három embert vagy évente ennyit és ennyit. Csak azt lehet mondani, hogy tedd, amennyit tudsz, annyira sokat, amennyit lehet. Mivel az emberiségnek nincs visszaútja. Nem lehet azt mondani, hogy hagyjuk ezt az egész képtelenséget, kérjük az Istent, küldjön hozzánk valakit, vagy kísérjen bennünket, legyen az, hogy ismét hihetünk az érzéseinknek, és az élettervünknek megfelelően haladhassunk. Ez azt jelentené, hogy a felnőtt ember ismét gyermekké válna, és reménykedik, hogy Isten fog róla gondoskodni. Egyetlen értelmes ember sem fogja ezt tenni, az emberiség nem teheti ezt, tovább kell menni. De továbbmenni, ez azt jelenti: a sötétség Küszöbén, a magány Küszöbén átlépni, hogy megnyissuk magunkat a környező világnak. A második változat sötétséget és függőséget jelentene.

Fel kell merülnie egy kérdésnek: az embernek, aki a saját személyiségét félretette, mit kell tennie, hogy ne veszítse el az összhangot, a kapcsolatot az élettervével? Beszéltünk az igazság-érzékről. De hogyan néz ez ki a gyakorlatban? Képzeljük el, hogy valaki a fejlődésében eljutott addig a pontig, hogy amikor élethelyzetekben feszültség keletkezik, azt mondja magának: ezek érzések, nem lehet rájuk támaszkodni, és kiválasztja őket. Akkor kezdetben a magány állapotába jut, ahol az életterv hallgat, semmit sem mond, mi zajlik. Hogyan találjuk meg a kapcsolatot az élettervünkkel? Mi tenné ezt lehetővé?

Ez egy döntő hely.

Ha innen nem mennek előre, akkor elveszítik a kapcsolatot az élettervükkel. Akkor nem érkezik semmi, amivel meg tudnám tartani a kapcsolatot az élettervvel, és ily módon, az *élet értelmével* és az *életörömmel*. Most új kapcsolatot kell keresni. Ez az a pont, ahol meg kell tenni a következő lépést: beleélni magunkat a helyzetünkbe másik oldalról. Ott - emberek vannak, lények, és abba kell beleélni magunkat. És akkor ismét a lélekvilágban élek. Ebben a lélekvilágban létezik valójában az élettervem. Ekkor fog keletkezni valamiféle emlékezés vagy tapasztalat, hogy az, ami a többi embertől felém irányul, ami kívülről közeledik felém, akarat, az én saját akaratom. Az akaratról eddig nem beszéltünk, beszéltem a gondolatokról, az érzésekről, és az akaratot félretettem, mivel az akaratot nem lehet magunkban megtalálni. A saját akaratum valójában mindabban megtalálható, ami körülvesz bennünket, és amivel a sorsban találkozunk. Az, ami bennünket alakított, az az akarat. Hogyan találjuk meg az igazi kapcsolatot az élettervünkkel? Ahogyan mondtam, az érzések már nem valódi kapcsolatok, az érzések csak eszközök voltak. *Az életterv valójában a saját akaratum szubsztanciájából áll.* Az akarat az, ami az egész környező világot képezi úgy, hogy ha velem találkozok, az én élettervemmel összhangban legyen. És ha most abba az irányba mész, akkor észreveszed, hogy ez az akarat, amelyik találkozik, amelyik feléd megy onnan: ez a te saját akaratom. Ez kb. úgy néz ki, hogy ha veled valami történik, akkor a szokásos reakció személyes, pl. ha kellemetlen, taszító, akkor: nem akarom ezt. Arra, aki ezt a reakciót elhatározza, hogy félreteszi, először a magány tör rá: „Nem érzek antipátiát, és akkor mi van? Egyszerűen szabad vagyok. Elmehelek.” De ez nem elegendő. Ha a kellemetlen érzést másik ember idézte elő, akkor magunkat a másik ember helyére kell állítani, és akkor fogunk emlékezni a saját akaratumra. Emlékezhettek, hogy az, ami másodikként hatott, valójában az én saját akarat-impulzusom, amit oda belehelyeztem, és amelyik várta, hogy pl. elérjem a negyvenéves kort, hogy október 5-én egy meghatározott időpontra megérjen, elinduljon és találkozzon velem. Csak akkor fogja valójában megtalálni a kapcsolatát a karmájával vagy az élettervével. Ez egy bonyolult dolog.

Azt mondják, hogy a felsőbb Ént magunkban kell keresnünk. Ez nem igaz. A felsőbb Én a környezetben található. Minden emberben megvan az én felsőbb Énem, és minden emberben, akivel találkozunk, megvan az Önök felsőbb Énje. Onnan mond Önöknek valamit. Rajta, a másik emberen keresztül élük át azt, ami zajlik. A másik ember – bizonyos értelemben – az Önök felsőbb Énjének közvetítője. Ilyen viszonyt elérni a világgal azt jelenti, hogy megtalálták a saját felsőbb Énjüket. Ez nem belül található. Belül a még erősebb személyiséget, vagy más lények személyiségét találhatjuk meg. A felsőbb Én pedig egy akarati lény, akarati szubsztanciából áll, ugyanaz, mint az életterv. A felsőbb Én éppen ez az életterv. Annak, aki az egyesülést eléri, aki kapcsolatban áll a saját felsőbb Énjével, a saját élettervével, a saját karmájával, már semmilyen közvetítőre nincs szüksége.

Az, amit most leírtam, a beavatás útja, amin az emberiség jelenleg jár. Eljutott eddig a Küszöbig, eddig a pontig, ahol a magány érzése keletkezik, félelem a sötétségtől, ettől a szellemtől, amelyik érkezik (Ahrimántól). Ennek a szellemnek az eljövételéről más kontextusban beszéltem tegnapelőtt. Ez a szellem meglehetősen közel van, ezért nagyon sok ember érzékel erős magányt, sötétséget, elégedetlenséget. Valamilyen kapcsolatot keresnek más emberekkel, ahogyan csak tudnak. Törekednek arra, hogy ezt betöltsék valamivel, szenvednek. De a sötétségnek ez a szelleme nagyon aktuális, mivel ő tudja, hogy az emberiség a Küszöbön áll, az ő (Ahrimán) birodalmának a Küszöbén. És ha átlépik ezt a Küszöböt, akkor az ő számára elvesznek, viszont ha itt maradnak, vagy esetleg visszafordulnak, akkor Ahrimán győzött, mivel nem tette nekik lehetővé átlépni a Küszöböt.

Ebben az értelemben, az emberiség átlépi a Küszöböt, megteszi ezt az átlépést a szellemi világba. Az átlépés magunktól a környező világba, az átlépés a szellemi világba, ahol a saját lelkükben nemcsak magukat élik át, hanem a szellemi világban az önök körül levők között élnek. A szellemi világban másoknak saját magadban adsz teret. És az emberiség ezen a Küszöbön áll, ahol a sötétség szelleme él, a sárkány, aki mindent megtesz, hogy ne engedje oda az embert. Tudja, hogy még arra is van esélye, hogy fizikailag megjelenjen itt, hogy még jobban megakadályozza ezt az átlépést. Ez a legnagyobb esélye, amivel csak rendelkezhet az emberiség fejlődésében, lehet, hogy csak pár száz évig.

Kérdés: Azok, akik szellemi gyakorlatokat végeznek, és valamilyen ok miatt nem tudnak átlépni, nagyobb esélyük van-e függőségbe kerülni, mint azoknak, akik szellemi gyakorlatokat nem végeznek?

Válasz: Minden ember már a Küszöb mentén van, vagy tagadhatatlanul valahol ehhez közel. Az emberiség a saját fejlődési útján megy, függetlenül attól, hogy az emberek végzik ezt a gyakorlatot vagy nem. Akár végzed ezt a gyakorlatot, akár nem, a kapcsolatot az érzéseiddel és a személyiségeddel csökkenni fog, és ennek eredményeként keletkezik benned a magány érzése. Ezért kell a döntést keresni. Ha végzed a gyakorlatokat, gyorsabban eljutsz eddig a pontig, ha nem, lehet, hogy egy kicsit több időt fog elvinni. De nem lehet ezt egyszerűen átlépni, ha nem hozol döntést, hogy más oldalról kezdesz el élni. Ha nem hozod meg ezt a döntést, akkor itt maradsz. Természetesen, mindenféle félelem zavarja ennek a döntésnek a meghozatalát. „Hogyan fogom hordozni más emberek érzéseit? Képes vagyok-e erre? Lehetséges-e ez egyáltalán?” Ez mind a Küszöb-félelem, az átlépés félelme. Ezek tudnak téged visszatartani. Mögöttük szellemi hang áll (valójában ez Ahrimán hangja), amelyik ezt mondja: „Neked kell-e testvéred őrzőjének lenned?” Ez a hang már felhangzott Káinon keresztül, aki megölte a testvérét, azaz áthúzta a másikkal való együttérzés képességét: lelkileg testvére már nem volt. Akkor Isten megkérdezte: „Hol van a testvéred?”- mivel észrevette, hogy Káin lelkében már nem volt együttérzés a testvérével kapcsolatban: „Hová tűnt a testvér képe a lelkedből?” És akkor Káin száján keresztül Ahrimán hangja hangzott fel: „Talán őrzője vagyok én a testvéremnek?” Ez a hang minden ember lelkében felhangzik. Káin útját az emberiség már régen megjárta. Attól a pillanattól, ahogyan elvesztettük az együttérzés, empátia képességét, Káinokká váltunk, akik megölték Ábelt. Ha valaki ezt mondja: „Én nem akarom ezt tenni, magamat akarom fejleszteni, a többiekkel nem akarok foglalkozni” –, akkor ez Ahrimán hangja, amelyik belülről keletkezik, mint ellenerő. A Bibliában ezek a folyamatok meg vannak írva.

Kérdés: A fejlődés és az előrejutás minden esetben végbemegy, függetlenül attól, hogyan halad valaki az individuális szintjén?

Válasz: Ez nem mindegy. Különben más lenne a helyzet. Ez attól függ, hogyan halad előre az egyes ember.

Kérdés: Az őrangyal tud-e segíteni, ha hozzá fordulunk?

Válasz: Térjünk vissza. Hogyan fog segíteni? Hogyan tudja bennünk felébreszteni a Küszöb átlépése iránti vágyat? Ehhez személyes erőfeszítéseket kell tenni. Ehhez az szükséges, hogy más emberekkel azonosuljunk. Az angyalnak kell ezt az erőfeszítést tennie? Nem, nem neki. Hanem kinek? Hát nekem. Úgy hogy ebben a pontban nem tud nekünk segíteni. Nem tud segíteni, pl. ebben

a pontban, hogy az embertől elválasszuk, elvegyük a személyiségét, ahonnan nincs visszaút. Ha az angyal teszi ezt, és az ember maga nem foglalkozna ezzel, akkor elveszítené magát.

Kérdés: És ha az élet értelme elveszett, akkor már elszakadt az élettervétől? Az őrangyal nem tud neki megint segíteni, hogy megélje a saját karmáját?

Válasz: Ez azt jelentené, hogy megerősíti a személyiségét. Ezt Lucifer teszi. Ez azt jelentené, hogy az őrangyalunk elveszítené a kapcsolatot az Isteni tervvel, és az ördög seregébe menne át. Lucifer még egy munkatársat kapna, mivel az ő munkája erősíti a személyiséget. Akkor az őrangyal elveszett.

Kérdés: Akkor mindenkin felelősség van?

Válasz: Ma igen. Nem az egyiptomi vagy még korábbi időkről beszélünk. Ma az ember eljutott a Küszöbig. Némelyek tesznek egy lépést előre, mások megijednek, és megpróbálnak hátralépni. De akkor függőségbe kerülnek, és ezzel együtt elveszítik a kapcsolatot az élettervükkel, mivel az élettervben fő vonásokban meg van írva, hogy át kell jutni ezen a ponton, ahol elveszítik a kapcsolatot a tervvel, ahol ezt a kapcsolatot ismét létre kell hozni, új módon. Ez a pillanat már az élettervhez tartozik. Ez a szabadsággal kapcsolatos. Ha mindenkor egyforma módon kapcsolódnánk az élettervhez, nem lennénk szabadok. A szabadság momentuma azt jelenti, hogy nincs kapcsolat, de én magam létrehozom, ez már az én dolgom. Akkor megkaptam a szabadság tapasztalatát.

Kérdés: Valamilyen értelemben ez mégis az individualitás fejlődésének a kérdése, ez a kísérletek ideje?

Válasz: Igen, jelenleg a kísérletek ideje van, az ilyen kísérletek ideje. Korábban másmilyenek voltak, jelenleg ilyenek.

A szerzőről:

Armen Töugu a Keresztény Közösség papja. 1990-ig Jerevánban dolgozott fizikusként. Utána Németországba utazott, Stuttgartba, ahol 1996-ban elvégezte a Keresztény Közösség papi szemináriumát. 1996-1999-ig Stuttgartban papként dolgozott, 1999-2007-ig Tallinban és Vilniusban szolgált. 2007 nyarán ismét Stuttgartba utazott. Nős, 4 gyermeke van.

Az írás orosz nyelven itt jelent meg:

<http://bdn-steiner.ru/modules.php?name=Books&go=page&pid=2311>

Fordította: Rákos Éva

A cikk magyarul először a „Metamorfózis” c. folyóirat 2014/IV. számában jelent meg.